

מאמרי

צאינה וראינה; ועשית חג שבועות

ה'תשל"ט

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבנ"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלתי מוגה

יוצא לאור לש"פ במדבר, ערב חג השבועות, ה'תשע"ט

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ותשע לבריאה

צדי"ק שנה לנישואי כ"ק אדמו"ר והרבנית הצדקנית זי"ע

לזכות

התמים חנוך שיחי

לרגל הכנסו לעול המצוות

שי"ק פי בחוקותי, זי"ך אייר, מבה"ח סיון, ה'תשע"ט

ולזכות אחיו ואחיותיו ומשפחתם

שיחיו לאורך ימים ושנים טובות ובריאות

נדפס על ידי ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' משה מנחם מענדל וזוגתו מרת רבקה רוזא שיחיו

איידעלמאן

ולזכות זקניהם

הרה"ת ר' שלום וזוגתו מרת גיטל שיחיו איידעלמאן

הרה"ת ר' ליב חיים וזוגתו מרת אסתר רחל שיחיו טוירק

הרח"ו לשער ההקדמות בשם רבו האר"י ז"ל, באגה"ק לרבנו הזקן סי' כ"ו, בקונטרס עץ חיים לכ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, ועוד ועוד, ויהי רצון שגם בכל סביבתו ישפיע בהנ"ל זכות הרבים מסייעתו.
בברכה לבשו"ט בכל האמור.

ב

ב"ה, יג' ניסן תשי"ט
ברוקלין

האברך משה שי' הכהן

שלום וברכה!

נעם לי לקבל מכתבו מבשר טוב, מאשר מוסיף בלימוד תוה"ק, ובפרט בהתמדה ושקידה בשיעורי ערב מתאים להחלטה שנתקבלה על ידי התלמידים שיחיו, ומובן וגם פשוט שהכתוב במכתבי הכללי גם אליו שייך, ולא באתי אלא לאשר קבלת מכתבו עם המוסגר – רשימת השיעור הנאמר בשיעורי ערב. ותקותי שגם על חבריו שי' ישפיע להוסיף בהתמדה ושקידה בלימוד תוה"ק ובקיום המצות בהידור, ולא רק על חבריו שי' בשיבת הערב אלא על כל נערי בני ישראל שיש לו איזה מגע עמהם – שצריך לנצלו להשפעה עליהם בכיוון האמור. ואין לך דבר העומד בפני הרצון.

בברכת הצלחה בת"ת ביראת שמים ולחג הפסח כשר ושמח

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א
מזכיר

בהקדמת הרח"ו לשער ההקדמות: נדפסה ג"כ בהוספה לקונטרס עץ החיים (שבפנים).
באגה"ק לרבנו הזקן סי' כ"ו: קמב, א ואילך.

ב

האברך משה שי' הכהן: פקשר, ירושת"ו.
מתאים להחלטה שנתקבלה על ידי התלמידים: ראה אג"ק חכ"א אגרת ח'קעו. וראה גם בטאון חב"ד חוברת יט (י"ד שבט תשי"ט) ע' 39.
במכתבי הכללי: ל"כל תלמידי ישיבות הערב אשר בירושלים עיר הקודש ת"ו ב"ב ע"י משיח צדקנו" – אג"ק ח"ח אגרת ו'תשצד.
ואין לך דבר העומד בפני הרצון: ראה זח"ב קסב, ריש ע"ב.

©

Published and Copyright 2019 by
LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 | Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • http://www.lahak.org

The Kehot Logo is a registered trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5779 • 2019

Printed in the United States of America

נדפס באדיבות דפוס

The PrintHouse

538 Johnson Ave. Brooklyn N.Y. 11237

(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס

על ידי חיים שאול בן חנה

בדפוס „ועד הנחות בלה"ק"

(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחיו

הוספה

א

בי"ה, כטי' סיון תשי"ח
ברוקלין

הווי"ח אי"א נו"נ וכו' מוה' שמחה בונם שי'

שלום וברכה!

במענה למכתבו — בלי הוראת זמן הכתיבה — בשאלתו בהערות מ"ש רבנו הזקן בעל התניא — פוסק בנסתר דתורה — והשולחן ערוך — פוסק בנגלה דתורה — ,

א) בשולחנו הזהב שוי"ע סי' תצ"ד, בהנוגע ליום טבות, שבית הלל נהגו כבית שמאי.

ב) במה שקבע בנוסח הסידור שלו במוסף דחג השבועות, ושני שעירים לכפר.

מצוין בשולי הגליון המקורים לזה.

ותקותי שהתענינותו בעניני חב"ד בהנוגע לתורה ותפלה, בודאי מתנהג בזה מתאים להוראת חז"ל, גדול תלמוד שמביא לידי מעשה, ז.א. אשר הולך בדרך ישרה אשר הורונו רבותנו נשיאנו, נשיאי חב"ד, ובלשון רבנו הזקן באגה"ק שלו סי' כ"ז הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו, ובזה לכל לראש קביעות עתים בלימוד פנימיות התורה, שבדורנו נתגלתה בתורת החסידות, והרי מבואר ההכרח בזה בימינו ע"פ דברי משה רבנו רע"מ בזה ח"ג קכד' ב, בהקדמת

א

מוה' שמחה בונם: ביום, ברוקלין.

א) בשולחנו הזהב . . סי' תצ"ד: סי"ט; ושם: "במוצאי חג השבועות אסור להתענות מעיקר הדין לפי שהי' יום טבות בזמן שבהמ"ק קיים, דהיינו שבו ביום היו מקריבין עולות רא"י שלא היו יכולים להקריב ביו"ט עצמו לפי שאין בהם צורך אוכל נפש . . ואע"פ שזה הוא לדברי ב"ש, אבל לדברי ב"ה מותר להקריבין אף ביו"ט עצמו, מ"מ, כיון שבדבר זה עשו ב"ה כדבריהם, והרבה מישראל נהגו כמותם להקריבין אחר יו"ט, ונעשה להם יום זה שהוא מוצאי יו"ט כמו יו"ט עצמו כו"ל. — וראה בארוכה לקו"ש חכ"ח ע' 24 ואילך. וש"נ.

ב) במה שקבע בנוסח הסידור שלו . . ושני שעירים לכפר: ראה שער הכולל פ"מ סט"ו. וש"נ. מצוין בשולי הגליון המקורים לזה: לא הגיע לידינו. — וראה הנסמך לעיל הערות הקודמות. להוראת חז"ל, גדול תלמוד שמביא לידי מעשה: קידושין מ, ב. וש"נ. ובלשון רבנו הזקן באגה"ק שלו סי' כ"ז: קמו, א.

בס"ד.

פתח דבר

לקראת שי"פ במדבר, ערב חג השבועות, הננו מוציאים לאור (בהוצאה חדשה ומתוקנת) מאמר ד"ה צאינה וראינה גו' שנאמר בהתוועדות אור לה' סיון, ערב חג השבועות; וד"ה ועשית חג שבועות גו' שנאמר בהתוועדות יום ב' דחג השבועות ה'תשל"ט (לפני ארבעים שנה), הנחה בלתי מוגה.

*

בתור הוספה — מכתבים (תדפיס מכרכי אגרות קודש שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו'", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

ועד הנחות בלה"ק

ר"ח מתן תורה, ה'תשע"ט,
צדי"ק שנה לנישואי כ"ק אדמו"ר והרבנית הצדקנית נ"ע זי"ע,
ברוקלין, נ"י.

ויקר. וגם מי שאי אפשר למצוא בו את בחי' החפץ בקלות, אלא צריך לחפור בעומק כדי למצאו, הנה בודאי יש גם בו בחי' החפץ [ואדרכה, ע"י החפירה בעומק ימצא באר מים חיים, והיינו, שכיון שנמצא למטה, הרי הוא עובד עבודתו שיהי' במעמד ומצב דמעלה מעלה, ועד שמגיע למעלה ממדידה והגבלה, כולל גם המדידה והגבלה דמעלה ומטה]. ועאכ"כ לאחרי שכבר גילה את הארץ חפץ שבו, ע"י העבודה דועשית גו', הרי בודאי שע"י עבודתו נמשך בחי' חג שבועות. וענין זה הוא באופן שממשיך כל ג' הכתרים, היינו, שממשיך מבחי' הכתר הכללי בב' הכתרים דז"א ומלכות, שזהו להוי' אלקיך. ועד שממשיך גם למטה מטה, במעשה בפועל, כמסת נדבת ידך. וע"י העבודה דועשית גו', ובפרט כשהיא באופן של קב"ע, שזהו"ע עשי' מלשון כפי"ו⁶⁰, עבודה מתוך עוני, הנה ע"י ה"ה ממשיך ברכת ה' (כאשר יברכך ה' אלקיך), כמ"ש⁶¹ ונתתי גשמיכם בעתם וגו', ולא רק די מחסורו⁶², אלא באופן של עשירות, ועד לעשירות מופלגה, היינו, שבעשירות גופא הרי זו עשירות הכי גדולה [ועי"ז יכול ליתן מסת נדבת ידך באופן הכי גדול].

וכן תהי' לנו, שגם כשנמצאים עדיין בזמן הגלות, ובוה גופא בעקבתא דמשיחא, ובימים האחרונים שבו, נותן הקב"ה עשירות מופלגה ברוחניות, והצלחה בעבודה דקיום התומ"צ, כולל גם באופן שכל מעשיך יהיו לשם שמים ובכל דרכיך דעהו⁶³, ומזה נמשך למטה גם בגשמיות כפשוטו (אין מקרא יוצא מידי פשוטו⁶⁴), שתהי' בעשירות מופלגה בגשמיות, בבני חיי ומזוני רויחי, ובכולם רויחי. ועד שזוכים לגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, שתיכף ומיד, בעגלא דידך, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, וילמד תורה את כל העם כולו⁶⁵, תורתו של משיח, והיינו, שלאחרי התחלת גילוי זה ע"י הפצת המעיינות חוצה, שנעשה ע"י הבעש"ט ותלמידיו ותלמידי תלמידיו, הרב המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, הנה ע"ז זוכים ללמוד תורתו של משיח, בקרוב ממש, ובשמחה ובטוב לבב.

תוכן המאמרים

צאינה וראינה, ערב חג השבועות, ה'תשל"ט

עטרה שעטרה לו אמו – המשכת הכתר לז"א ומלכות. והשייכות למתן תורה – גילוי והמשכה העצמות למטה, ע"י הקדמת העבודה דספה"ע, שע"ז נמשך שער הנו"ן דבינה, ענין הכתר. ובוה גופא יש ב' ענינים: יום חתונתו (חיתון מלשון עירוב) – אירוסין, חיצוניות ומקיף (מצד חיצוניות הכתר) – העירוב דעליונים ותחתונים ע"י ביטול הגזירה; ויום שמחת לבו – נישואין, המשכה בפנימיות (מצד פנימיות הכתר) – ע"י אמירת עשה"ד.

ועשית חג שבועות, יום ב' דחג השבועות, ה'תשל"ט

ועשית חג שבועות – העשי' דחג השבועות היא ספירת מ"ט הימים בדיבור, אותיות התורה, שפועלים באדם עצמו ובכללות העולם. ועי"ז נעשה חג שבועות – למעלה באין ערוך משבעת השבועות. להוי' אלקיך – המשכת הכתר לז"א ומלכות, הן למעלה והן בישראל (ב' כתרים). מסת נדבת ידך – פעולת המשכת הכתר ביד, שלא באמצעות רגש הלב. כאשר יברכך ה' אלקיך – אתעדל"ע שלפני אתעדל"ת, ולאח"ז באתעדל"ת אתעדל"ע.

(60) ראה סה"מ תרע"ח ע' קכא. ע' קכד ואילך. ע' קצב. תרצ"ט ע' 191.
 (61) בחוקותי כו, ד.
 (62) פ' ראה טו, ח. וראה כתובות סז, ריש ע"ב. הובא בפרש"י עה"פ.
 (63) אבות שם מ"ב. משלי ג, ו.
 (64) שבת סג, א. וש"נ.
 (65) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א. שער האמונה פ"ו ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג.

(דקאי על מי שאחרית וראשית שלו⁴⁶) מס על הארץ⁴⁷, וכמ"ש⁴⁸ ויהי למס עובד (שזוהי העבודה דעמלים בתורה⁴⁹), שמש הו"ע שאינו תלוי ברצון ושכל האדם, שזהו"ע שלמעלה ממדידה והגבלה, וכנ"ל שמשם נמשך גם בהידי, שזהו"ע נדבת ירך.

וממשיך בכתוב, כאשר יברכך הוי' אלקיך. והענין בזה, שכדי שתהי' העבודה באופן דמסת נדבת ירך, צ"ל עזר מלמעלה, שהקב"ה עוזרו⁵⁰, וכמו בפירוש הכתוב כפשוטו, שכאשר יברכך ה' אלקיך אזי אפשר להיות מסת נדבת ירך, וכן הוא בעבודה, שמ"ש כאשר יברכך הוי' אלקיך הו"ע האתעדל"ע שמעוררת את האתעדל"ת שתהי' העבודה באופן דמסת נדבת ירך, למעלה ממדידה והגבלה. ועוד זאת, שעיי"ז הנה באתעדל"ת אתעדל"ע, שנמשכת מלמעלה ברכת ה' (כאשר יברכך ה' אלקיך) עד בלי די⁵¹, וגם למעלה מזה, למעלה מכל מדידה והגבלה. ועד שבזה נכללת גם האתעדל"ע שלמעלה גם מבחי' אתעדל"ע הבאה ע"י אתעדל"ת⁵². ומשם נמשך למטה מטה עד לעולם העשי' הגשמי, עוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

(ה) **וזהו** ועשית חג שבועות גו', דמ"ש ועשית הוא לשון ציווי, שהתורה מצוה לעשות חג שבועות, וגם לשון הבטחה⁵³, שבודאי כן יהי', כי, ע"י ועשית, שזהו הדיבור בדברי תורה באופן דערוכה ברמ"ח אברים, כל עצמותי תאמרנה, עמלים בתורה, הנה ע"י העמל שלו, קב שלו, בודאי ממשיך מלמעלה תשעה קבים⁵⁴, ועד לעשרה קבים — בחי' חג השבועות, ובאופן שנקראת על שמו, ועשית חג שבועות [וכתורת הרב המגיד⁵⁵ ואדמו"ר הזקן⁵⁶ במאמר המשנה⁵⁷ דע מה למעלה ממך, שכל מה שלמעלה הכל הוא ממך]. ובמכ"ש וק"ו מזה שאפילו לפני העבודה נאמר על בני"י כי תהיו אתם ארץ חפץ⁵⁸, כידוע תורת הבעש"ט⁵⁹ דכשם שבארץ נמצא כל הון יקר, כך גם בני"י הם בבחי' ארץ חפץ, שנמצא בהם כל הון עצום

(46) מאורי אור אות א סעיף קפב.
 (47) אסתר י, א. חגיגה שם.
 (48) ויחי מט, טו. וראה פרש"י עה"פ.
 (49) תו"כ ופרש"י ר"פ בחוקותי.
 (50) ראה קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.
 (51) מלאכי ג, י. שבת לב, ב. המשך תער"ב פקל"ג (ח"ב ע' שונא ואילך).
 (52) ראה לקו"ת שה"ש כד, א"ב.
 (53) ראה תו"א ס"פ תשא.

(54) ראה ב"מ לה, א ובפרש"י.
 (55) לקוטי אמרים סקצ"ח. אור תורה סת"פ.
 (56) ספר השיחות תש"ד ע' 23. אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' שג (הועתק ב"היום יום" יג אייר).
 (57) אבות פ"ב מ"א.
 (58) מלאכי ג, יב.
 (59) כש"ט הוספות סימן נו. וש"נ.

בס"ד. אור לה' סיון, ערב חג השבועות, ה'תשל"ט

(הנחה בלתי מוגה)

צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו. הנה פסוק זה שייך למ"ת, כדברי המשנה² ביום חתונתו זה מתן תורה (ואף ששם מדובר אודות לוחות אחרונות³, הרי שרשם ועיקרם הם לוחות הראשונות). ועאכו"כ ע"פ המבואר במד"ר⁴ על הפסוק⁵ ויהי ביום כלות משה (בשיעור חומש דיום זה), ביום חתונתו זה סיני כו' ביום שמחת לבו זה מתן תורה. וידוע דיוקי רבותינו נשיאינו בזה⁶, למה מחלק סיני ומ"ת לב' ענינים שונים, הרי ענינו של סיני שבו ניתנה התורה, כמאמר⁷ משה קבל תורה מסיני, וכאן נאמר שהם ב' ענינים שונים, ועד שבכל אחד מהם נאמר בפ"ע תיבת יום (יום חתונתו זה סיני, ויום שמחת לבו זה מ"ת), שענינו כמ"ש ויקרא אלקים לאור יום, שהו"ע של גילוי, המשכה והשפעה. גם צריך להבין מהו הקשר דמ"ת (יום חתונתו זה מ"ת) או סיני (יום חתונתו זה סיני), או ביהמ"ק (ביום שמחת לבו זה בנין ביהמ"ק²) עם העטרה שעטרה לו אמו (כמובן מפשטות הכתוב, ועאכו"כ ממדרשי חז"ל, שענין העטרה שעטרה לו אמו קשור עם הענין דיום חתונתו ויום שמחת לבו), הן בנוגע לענין העטרה בכלל, והן שעטרה זו עטרה לו אמו דוקא.

(ב) **וידוע** הביאור בזה, ע"פ המבואר בספרי קבלה (בפע"ח⁹ ובכ"מ), שענינו של חג השבועות שבו היא המשכת הכתר (עטרה) לז"א (מלך שלמה, מלך השלום שלו¹⁰, דקאי על ז"א, ובפרט תפארת שבקן האמצעי, שענינו הו"ע השלום והשלימות¹¹) מבינה (אמו), ועיי"ז נעשה אח"כ המשכת הכתר גם למלכות (שזהו כללות הענין דשני הכתרים¹²).

(1) שה"ש ג, יא.
 (2) תענית כו, ב.
 (3) פרש"י שם.
 (4) במדב"ר פי"ב, ח.
 (5) נשא ז, א.
 (6) ד"ה צאינה וראינה תרני"ט (סה"מ) תתקפב. אוה"ת תשא ע' א'תתקנה. נ"ך ח"א ע' ס. סה"מ תרני"ט ע' קיב.
 (7) אבות פ"א מ"א.
 (8) בראשית א, ה.
 (9) שער חג השבועות פ"א.
 (10) במדב"ר שם, ז ואילך. שהש"ר פ"א, א (יא). פ"ג, יא (א).
 (11) ראה ביאורי הוזהר להצ"צ ח"ב ע' תתקפב.
 (12) שבת פח, א.

ועז"נ שעטרה לו אמו, ששני הכתרים נמשכים ע"י ספירת הבינה (אמו), כמבואר בארוכה בזהר¹³ ובספרי קבלה¹⁴ וחסידות¹⁵, שזהו בדוגמת האם (מטרוניתא) שמכינה את החתן והכלה ביום חתונתם ע"י הקישוטים כו' (ככל פרטי הענינים שבזה). אמנם, אע"פ שעטרה זו עטרה לו אמו (בינה), הרי העטרה עצמה היא למעלה מבינה ונכמו בפשטות הענינים, שהעטרה נלקחת מאוצר המלך, דשם נמצאים כל האוצרות, כל הון יקר (כמבואר בדרושי ההילולא¹⁶), ועד לתכלית העילוי באבנים טובות עצמם כו']. שזהו מ"ש בפע"ח שהכתר לז"א נמשך מבחי' אריך אנפין (ובזה גופא, מהפנימיות דא"א), ועד שנמשך מבחי' תפארת דעתיק, שבה מאיר בחי' דעת דעתיק (שזהו חביון עוז העצמות¹⁷, כמבואר בארוכה בלקו"ת¹⁸), כמבואר בארוכה בדרושים על כתוב זה¹⁹. וכיון שענינו של חג השבועות הוא זמן מ"ת, הרי זה קשור עם כללות ענין התורה, כדלקמן.

ג) **ויובן** בהקדים ענין התורה שענינה לעשות שלום בעולם¹⁹. וענין זה יכול להיות דוקא ע"י עצמות ומהות, שלהיותו למעלה מכל מדידות והגבלות, ועד לאופן שלא שייך כל הגדר של מדידה והגבלה, ביכלתו לפעול שבעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה הימנו (שדוקא בו הי' הענין דמ"ת) יומשך תכלית השלימות, אין שלם אלא אחד, שזהו עצמות ומהות. וזהו שהתחלת מ"ת היא בתיבת אנכי²⁰, דלא אתרמיז לא בשום אות ולא בשום קוץ²¹, ועד שנמשך בהוי', ועל ידו גם באלקין, כחך וחיותך²², ופועל הענין דהוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים²⁰, שזוהי היציאה מכל הענין של מיצרים וגבולים כו', שלכן לא שייך שיהי' אצלו ענין של עבדות למישהו שמושל ושולט עליו, ועד ליציאה מכל המציאות של בית עבדים, כידוע הדיוק במ"ש אשר הוצאתיך מבית עבדים, שלא זו בלבד שיוצא ממעמד ומצב של עבדות, אבל עדיין יש מציאות של בית עבדים, ששם יכול להמצא אפילו בן חורין ולהיות שם במעמד ומצב של בן חורין [וכידוע הפתגם²³ שהנשמה מלכתחילה לא הלכה בגלות], אלא זוהי

13) ח"ג צו, ב.
 14) ראה פרי עץ חיים שם.
 15) ד"ה צאור תרנ"ט שם. תר"ס ס"ע
 קי. תרס"ג ח"ב ס"ע ריד.
 16) ד"ה באתי לגני הש"ית פי"א ואילך.
 17) פירוש הארז"ל לספרא דצניעותא
 בוח"ב קעה, ב (זהר הרקיע קיט, א).
 18) דרושי יוהכ"פ עא, ד.
 19) רמב"ם סוף הל' חנוכה. וראה לקו"ש
 ח"ח ע' 349 ואילך. וש"נ.
 20) יתרו כ, ב.
 21) לקו"ת פינחס פ, ב.
 22) ראה לקו"ת שלח מ, ג. בלק עג, ג.
 ר"פ ראה.
 23) ספר השיחות תרפ"ז ע' 170.

ידועות, ולקראו חג השבועות (בה' הידיעה), כי אם חג שבועות סתם, להיותו מבחי' הכתר, סתימא דכל סתימין, סתימות האמיתית.

ג) **וממשיך** בכתוב (ועשית חג שבועות) להוי' אלקיך. והענין בזה, דהנה ידוע מארז"ל (בסוגיא דמ"ת³⁶) בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו ששים ריבוא של מלאכי השרת לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו שני כתרים כו'. וכן כתיב³⁷ צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו, ואמרו רז"ל³⁸ משל לבני מדינה שעשו ג' עטרות למלך, מה עשה המלך, נתן בראשו אחת ושתיים בראשם של בניו, שהם ב' הכתרים הנ"ל³⁹. והענין הוא⁴⁰, דאף שהמשכת הכתר בחג השבועות היא למעלה מכל מדידה והגבלה, הנה לאח"ז נחלק הכתר ונמשך לז"א ולמלכות (בחי' נוקבא, שזהו בחי' כתר מלכות). וזהו ג' העטרות (כתרים), המשכת הכתר בכללותו, וכפי שנמשך לז"א ולמלכות, וכשם שנמשך הכתר לז"א ולמלכות, הנה עד"ז נמשך אח"כ לישראל, שגם בהם יש הבחי' הנ"ל, כי השם ישראל הוא כנגד ז"א⁴¹, ויש בהם גם בחי' המלכות, כמארז"ל⁴² כל ישראל בני מלכים הם, וגם מלכים⁴³. וזהו מה שמלאכי השרת קשרו לכל אחד מישראל, ב' כתרים. ויש לקשר זה עם המבואר במאמר⁴⁴ בפירוש ועשית חג שבועות להוי' אלקיך, שע"י העשי' יהי' הוי' אלקיך, כי גם לפי פירוש זה נמשך הכתר לישראל. וזהו ועשית חג שבועות להוי' אלקיך, שהו"ע המשכת הכתר להוי' אלקיך, ז"א ומלכות, הן למעלה והן בישראל.

ד) **וממשיך** בכתוב, מסת נדבת ידך. והענין בזה, דכיון שנמשך בחי' הכתר שהוא למעלה ממדידה והגבלה, הנה להיותו כח מקיף, ה"ה פועל בכל הענינים שלא ע"י ממוצע, ונמשך ביד שלא ע"י אמצעות רגש הלב, היינו, שהבחי' שלמעלה ממדידה והגבלה נמשכת בהיד, ופועלת שהיד עצמה היא באופן של נדיבות, נדבת ידך. וזהו גם מ"ש מסת נדבת ידך, דמסת הוא מלשון מס⁴⁵, כמו וישם המלך אחשוורוש

36) שבת פח, א.
 37) שה"ש ג, יא.
 38) ויק"ר פכ"ד, ח. וראה המשך תער"ב בתחלתו.
 39) ראה הגהות הצ"צ לד"ה קדושים תקס"ב (הוספות למאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ב ח"א ע' שח). ד"ה צאור"ר בסה"מ עזר"ת ע' קצג. סה"מ תש"ח ע' 201.
 40) ראה בארוכה ד"ה צאינה וראינה תרנ"ט (סה"מ תרנ"ט ע' קצג ואילך).
 41) תו"א שמות נ, ד. ועוד.
 42) שבת סז, א. וש"נ.
 43) תקו"ז בהקדמה (א, ב).
 44) סה"מ תש"ה שם.
 45) חגיגה ח, א. אוה"ת פ' ראה ע' תשסד. ס"ע תשסז ואילך.

והענין בזה, דמלבד זאת שעצם הדיבור בדברי תורה הוא בחי' מעשה זוטא עכ"פ, דעקימת שפתיו הוי מעשה²⁴, הנה עוד זאת בדיבור בתורה, שיש בו גם מעשה רב, כי הדיבור דלימוד בתורה פועל גם במעשה בעניני העולם, כיון שהתורה היא הבעה"ב על העולם, וכדאיאתא בירושלמי²⁵ עה"פ²⁶ לא"ל גומר עלי, שכאשר ב"ד פוסקים דין, הנה בכח התורה משתנה מציאות העולם כו'. ועוד זאת, שכאשר לימוד התורה הוא כדבעי, אזי גם באדם הלומד עצמו יש בחי' מעשה רב, כיון שהלימוד הוא לא רק בעקימת שפתיו בלבד, אלא כמארז"ל²⁷ ערוכה ברמ"ח אברים, כל עצמותי תאמרנה²⁸, כמבואר בתניא²⁹. וזהו ועשית חג שבועות גו', שע"י העשי' במצות ספה"ע בכל המ"ט יום, שהו"ע הדיבור בדברי תורה כנ"ל, אזי נעשה חג שבועות, שענינו זמן מתן תורתנו.

ומ"ש חג שבועות סתם, ולא נאמר חג השבועות³⁰, הרי זה לפי שחג השבועות הוא שלא בערך לשבעה השבועות שלפניו, והיינו, שאע"פ שהוא בא ע"י ההכנה דספירת שבעה השבועות, שכשיצאו בני"מ מצרים ואמר להם משה בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה³¹ (הר סיני), ספרו בני"מ ספה"ע³², שזוהי ההכנה לחג השבועות (כמבואר גם בזהר³³), מ"מ, חגה"ש שהוא ביום החמשים הוא שלא בערך למ"ט הימים שלפניו. ובפרט ע"פ הידוע שבחי' יום החמשים נחלקת לשתיים³⁴, הא', בחי' חמשים שבה נכללים כל מ"ט הימים, והב', כפי שהיא למעלה מהם לגמרי, למעלה ממדידה והגבלה [וכמו שבפשטות היו בזמן מ"ת ב' חלקי היום, החלק שלפני מ"ת, והחלק שלאחרי מ"ת, שבו הי' ביטול הגזירה, ונמשך בחי' שלמעלה ממדידה והגבלה עד לתחתונים]. והנה, לא מיבעי בחי' הב' שבחג השבועות שהיא בודאי למעלה (ובבחי' אין ערוך) מהשבעה שבועות תספר לך, והיינו, שאינם השבועות הנזכרים שספרנו אלא אחרים יותר מעולים לאין קץ³⁵, אלא אפילו בחי' הא' שבחג השבועות שבה נכללים כל המ"ט יום, גם היא למעלה מהם לגמרי, באופן שאי אפשר לומר עליהם שהם שבועות

(24) ראה סנהדרין סה, א.
 (25) כתובות פ"א סוף ה"ב.
 (26) תהלים נו, ג.
 (27) עירובין נד, רע"א.
 (28) תהלים לה, י.
 (29) פל"ז (מו, א).
 (30) ראה אוה"ח פ' ראה ע' תשסה. סה"מ
 (31) שמות ג, יב.
 (32) ראה גם ר"ן סוף מסכת פסחים.
 (33) ח"ג צו, סע"א ואילך. וראה תו"א שם, ג.
 (34) ראה לקו"ת במדבר יב, א ואילך.
 (35) אוה"ת במדבר (שבועות) ע' ריא.
 (35) רמ"ז לוח"ג צו, ב. וראה לקו"ת במדבר יב, א.

יצאה מכל המציאות של בית עבדים, והיינו, לפי שבבירא עמיקתא עושים איגרא רמה²⁴, ולמעלה יותר, ועד לענין שלמעלה מכל הגדר דאיגרא רמה, כשם שהוא למעלה מכל הגדר דבירא עמיקתא, שזהו עצמות ומהות, הווה ומשוה קטן וגדול²⁵, ועד"ז בכל הענינים ששייך בהם התחלקות נעשה הענין דיחיד, ובלשון הידוע: אחדות הפשוטה. וזהו"ע הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים, שבמ"ת נעשה חירות אמיתי, כמ"ש²⁶ חרות על הלוחות, אל תיקרי חרות אלא חירות²⁷, בדוגמת מעלת אותיות החקיקה שבלוחות (כמבואר בארוכה בדרושים²⁸ עה"פ²⁹ זאת חקת התורה (חוקת הפרה), ועה"פ³⁰ אם בחוקותי תלכו (שתהיו עמלים בתורה³¹)). ולאח"ז נמשך בענינים הכי פשוטים שבכל עשה"ד³², שבהם נמשך בחי' אנכי, שאף שלא אתרמיז באות וקוץ כו', הרי זה בא באותיות דאנכי, ובכל תרי"ג האותיות שבעשה"ד, ביחד עם ז' האותיות דאשר לרעך (כנגד תרי"ג מצוות התורה וז' מצוות דרבנן)³³, שביחד הם תר"ך (אותיות כתר) עמודי אור³⁴, כמבואר באגה"ק³⁵ המשל מעמודים בבית חומה גדול שנצבים בארץ וראשם מחובר בתקרה, שמחברים את הגג עם הרצפה התחתונה, ועד לאופן שלמעלה מגדר החילוק של גג ורצפה, שנעשים מציאות אחת — דירה לו ית', לעצמות ומהות, בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

אך בכדי שיוכל להיות הענין דמ"ת, הנה נוסף על הענין דהקדמת נעשה לנשמע³⁶, היתה גם הקדמת העבודה שלפנ"ז, כפי שמבאר רבינו הזקן בד"ה בחודש השלישי גו' ביום הזה באו מדבר סיני³⁷, שבצאת בני"מ ממצרים התחילו לספור ספירת העומר, כמ"ש³⁸ שבעה שבועות תספור לך, והם הכנה להיות קבלת התורה בשבועות.

והענין בזה, דהנה, בספה"ע הולכים מן הקל אל הכבד, מתחילה יום אחד לעומר, ואח"כ שני ימים ושלושה ימים וכו', והיינו³⁹,

(24) ע"פ חגיגה ה, ב.
 (25) פיוט "וכל מאמינים" בתפלת ימים נוראים.
 (26) תשא לב, טז.
 (27) אבות פ"ו, ב. עירובין נד, א. שהש"ר ואילך.
 (28) לקו"ת חוקת נו, א. בחוקותי מה, א.
 (29) חוקת יט, ב.
 (30) בחוקותי כו, ג.
 (31) תו"כ ופרש"י עה"פ.
 (32) לקו"ת במדבר יב, ג. טו, ג.
 (33) ראה תורת העולה להרמ"א ח"ג פל"ח. של"ה יתרו שטז, א.
 (34) ראה פרדס שער ח (שער מהות והנהגה) פ"ג. שיעור קומה להרמ"ק (צ, ב ואילך).
 (35) סכ"ט (קמט, סע"ב ואילך).
 (36) משפטים כד, ז. שבת פח, א.
 (37) תו"א יתרו סז, ג.
 (38) פ' ראה טז, ט.
 (39) ראה גם לקו"ת במדבר י, א ואילך. לקו"ש ח"א ע' 271 ואילך. ח"ח ע' 54.

שהיום אחד ישנו גם ביום השני, שלכן ישנם עתה שני ימים וכו', וכך אוספים את כל פרטי הענינים, עד תשעה וארבעים יום, שבע שבתות תמימות תהיינה⁴⁰ [היינו, שבשבע השבתות מוסיפים גם הענין דתמימות, כמבואר במ"א כל הביאורים שבדבר], ועד שתספרו חמשים⁴¹, היינו, שגם על יום החמישים נאמר תספרו (אף שסופרים רק מ"ט יום), כיון שספירת מ"ט הימים היא באופן שבזה נכלל גם יום החמישים, וע"ד שמצינו בנוגע לשער הנו"ן דבינה (שזהו כללות הענין דיום החמישים), שיש בו בחינה שכוללת את כל מ"ט השערים, וכמו"כ ישנם מ"ט השערים כפי שכלולים בשער הנו"ן, שזהו"ע תספרו חמישים יום [ובפרט שישנו ענין הברכה שמברכים גם על ספה"ע, כמבואר בביאור⁴² בדרושי הברכות⁴² ובד"ה להבין ענין הברכות⁴³, שע"י הברכה ממשיכים למעילא ומלעילא, וההמשכה היא עד לדרגא הכי תחתונה, ובאופן שפועל בהפנימיות של שבע השבתות, עד למלכות שבמלכות שתהי' קשורה עם חסד שבחסד כו'ן], ועד שבאים לבחי' שער הנו"ן כפי שהוא למעלה מכללות הענין דמ"ט הימים, כמבואר בדרושי ספה"ע בלקו"ת במדבר⁴⁴, שבשער הנו"ן יש ב' בחי', כפי שכולל את כל מ"ט השערים ולמעלה מהם אבל בערך אליהם, וכפי שהוא למעלה מערך מ"ט הימים.

והנה כללות הענין דשער הנו"ן דבינה הו"ע הכתר (עטרה), דאף שבינה שנקראת אם הבנים⁴⁵ היא תחלת סדר ההשתלשלות, הרי ידוע⁴⁶ בענין קדש הקדשים, שקאי על בינה, ספירה השמינית, שכוללת גם בחי' הכתר, ועד שכוללת לא רק חיצונית הכתר, אלא גם פנימיות הכתר. ובלשון הקבלה — לא רק בחי' אריך אנפין, אלא גם בחי' עתיק יומין, דבחי' א"א נקראת בשם אנפין, שענין הפנים מורה על השייכות לסדר השתלשלות, אלא שזהו באופן דאריך, ואילו בחי' עתיק יומין נעתק לגמרי מענין היומין (בדרוגמת ב' הענינים שבבחי' אריך אנפין גופא, כפי שז"ת דעתיק מתלבשים בא"א, וכפי שנעשה שורש הנאצלים⁴⁷). וכל זה נכלל בשער הנו"ן דבינה, שנמשך במ"ת.

- (40) אמור כג, טו.
 (41) שם, טז.
 (42) עקב קיח, א.
 (43) תו"א בראשית ו, א ואילך.
 (44) יב, א ואילך.
 (45) תהלים קיג, ט. וראה זהר ח"א ריט, א. ח"ב פד, א. פה, ב. פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים) ערך אם הבנים. לקו"ת שמע"צ פח, ד. ובכ"מ.
 (46) ראה ביאורי הזהר להצ"צ ח"א ע' רלט. המשך תער"ב ח"ד ע' א'שלג.
 (47) ראה המשך תרס"ו ס"ע תקפ.

לבו יביאה. וגם כשישנו ענין הנדיבות ביד, הרי התחלתו (וענינו) הוא נדיבות הלב, אלא שאח"כ נמשך בפועל ע"י היד, וא"כ מהו אומרו רק נדבת ידך. גם צריך להבין מ"ש כאשר יברכך הוי' אלקיך, שפירושו¹¹ שלפי ריבוי נכסיך תרבה קרבנות, הרי כן הוא גם בכל יו"ט, ולא דוקא בחג השבועות, וא"כ דורש ביאור מדוע נאמר ענין זה בחג השבועות דוקא, ולא בחג הפסח שלפניו, שהוא ראשון לרגלים¹², וגם לא בחג הסוכות שלאחריו, שהוא סיום וחותם הרגלים.

והנה מבואר בכ"מ¹³ מ"ש מסת נדבת ידך בחג השבועות דוקא, שזה קשור עם ענינו של חג השבועות בפנימיות הענינים, שבו נמשך בחי' הכתר שלמעלה ממדידה והגבלה, והו"ע כתר תורה, שעז"נ¹⁴ בי מלכים ימלכו. וזהו גם הענין שבמ"ת הי' ביטול הגזירה¹⁵, דגזירה ענינה כריתה ופירוד בין דבר אחד להשני (כדאיתא במפרשים¹⁶), ולכן, לפני מ"ת, כשהיתה הגזירה כו', אזי היתה ההמשכה במדידה והגבלה, וכשבטלה הגזירה במ"ת, אזי נמשך מבחי' שלמעלה ממדידה והגבלה, בחי' הכתר. וזהו גם מ"ש¹⁷ וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר אנכי הוי' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, כמשנת"ל בארוכה¹⁸ שאנכי הוא בחי' הכתר שלמעלה מכל מדידה והגבלה, ובחי' אנכי נמשך בבחי' הוי' (שהוא הי' הוה ויהי' כאחד¹⁹, למעלה ממדידה והגבלה), ועד שנמשך להיות אלקיך²⁰, כחך וחיותך²¹. וע"י וידבר אלקים גו', שדיבורו של הקב"ה חשיב מעשה²², נעשה כן בפועל. ולכן נאמר בחג השבועות מסת נדבת ידך, כיון שמצד בחי' הכתר (שנמשך בחג השבועות) הנתנה היא באופן של ויתור. אך עדיין יש לבאר השייכות של שאר הענינים שבפסוק לענין זה.

(ב) ונקודת הביאור בזה, דהנה²³, מהקדמת הכתוב⁵ שבעה שבועות תספר לך וגו' תחל לספור שבעה שבועות ועשית וגו', מובן, דענין העשי' דחג השבועות הוא הספירה בדיבור היום יום כו' בכל מ"ט הימים, והדיבור שהוא אותיות התורה הו"ע העשי' דחג השבועות.

- (11) ראה פרש"י עה"פ ראה שם, יז.
 (12) ר"ה ד, א.
 (13) ראה גם אוה"ת שם ע' תשסד.
 (14) משלי ח, טו. וראה גיטין סב, סע"א.
 (15) ראה שמו"ר פי"ב, ג. תנחומא וארא.
 (16) ראה ספר השרשים להרד"ק ערך גזר.
 (17) יתרו כ, א"ב.
 (18) בד"ה ויאמר לו יהונתן וד"ה צאינה.
 (19) ראה (לעיל ע' ... ע' ...).
 (20) זח"ג רנו, סע"ב (ברע"מ). פרדס שער א (שער עשר ולא תשע) פ"ט. תניא שעהיוה"א פ"ז (פב, א).
 (21) ראה תו"א יתרו סז, ב.
 (22) ראה לקו"ת שלח מ, ג. בלק עג, ג.
 (23) ר"פ ראה.
 (24) ראה ב"ר פמ"ד, כב.
 (25) ראה סה"מ תרע"ו ותש"ה שם.

(ד) **ועפ"ז** יש לבאר מ"ש במדרש בפירוש בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו, ביום חתונתו זה סיני, וביום שמחת לבו זה מ"ת, שבמ"ת גופא יש שני ענינים, מצד חיצוניות הכתר ומצד פנימיות הכתר.

והענין בזה⁴⁸, דהנה, יום חתונתו הו"ע החיתון שהוא לשון עירוב, כפי' התרגום על ולא תחתן⁴⁹, לא תתערב. אמנם, ענין זה הוא רק באופן של אירוסין (דחיתון הוא אירוסין, שהחתן והכלה הם מעורבים), שאף שלכמה ענינים יש בזה כל התוקף כו', הרי כל זה הוא רק בחיצוניות ובמקיף, ולא באופן של יחוד פנימי, שע"ז יכול להיות ענין ההולדה עד אין סוף⁵⁰, שזהו מה שנפעל ע"י הנישואין דוקא. וענינו בעבודת האדם, שישנה אופן עבודה שגם לאחרי שמגיע לתכלית השלימות בעבודתו, הרי זה עדיין במדרגת הנאצלים, ועד לשרש הנאצלים (בחי' אריך), שמשם נמשכים אח"כ גם הנבראים והנוצרים והנעשים. ולמעלה מזה היא העבודה שמגעת בבחי' עתיק, ועד שבעתיק גופא מגיע לתפארת דעתיק, ששם מאיר דעת דעתיק, שזהו חביון עוז העצמות (כנ"ל ס"ב).

וב' ענינים אלו ישנם גם במ"ת. דהנה, בשעת מ"ת נעשה ביטול הגזירה שעליונים לא ירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה⁵¹, היינו, שהם מובדלים זמ"ז ולא שייך עירוב ביניהם, ובמ"ת בטלה הגזירה ונעשה העירוב ביניהם, שזהו הענין דיום חתונתו (מלשון עירוב) זה סיני. אמנם, כל זה הוא רק ענין של אירוסין, בחיצוניות ובמקיף, וכדאיתא במד"ר פ' בא⁵² (בנוגע לכל הענינים והדרגות שהיו ביצי"מ), העולם הזה אירוסין היו, ואילו ענין הנישואין יהי' לימות המשיח, שאז תהי' ההמשכה בפנימיות. אמנם, מבואר בתניא⁵³ שכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מ"ת, אלא שענין זה הי' בעת אמירת עשה"ד, והיינו, שלאחרי ענין העירוב (ביום חתונתו) שע"י ביטול הגזירה, שעליונים ירדו למטה ותחתונים עלו למעלה, כמ"ש⁵⁴ וירד הוי' על הר סיני, אזי הי' הענין השני שבמ"ת, שזהו מ"ש וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר [כמשנת"ל⁵⁵ כפי' לאמר,

בס"ד. יום ב' דחג השבועות, ה'תשל"ט

(הנחה בלתי מוגה)

ועשית חג שבועות להוי' אלקיך מסת נדבת ידך אשר תתן כאשר יברכך הוי' אלקיך¹. וידוע דיוק רבותינו נשיאינו במ"ש ועשית חג שבועות, דצריך להבין, איזה עשי' שייך בחג השבועות, הלא חג השבועות אינו דומה לא לחג הפסח ולא לחג הסוכות, דבשניהם שייך ענין העשי', וכמו במצות אכילת מצה ומרור שנופל בהם ענין העשי', וכן בעשיית סוכה ונטילת ד' מינים שנופל בהם ענין העבודה ועשי', אבל בחג השבועות אין בו עשי' כלל. וביותר אינו מובן, דהנה, חג שבועות נקרא בלשון חכמים בשם עצרת³, ומבואר במפרשים⁴ שהטעם הוא לפי שאין בו מצוות מיוחדות, אלא עיקר ענינו הוא לעצור את עצמו מעשיית מלאכה האסורה ביו"ט. וכיון שעיקר ענינו הוא בשלילה (לשלול עניני מלאכה הנעשים בימי החול), א"כ מהו"ע העשי' שנאמר בו. גם צריך להבין מש"נ ועשית חג שבועות, שבועות סתם, ולא השבועות (בה' הידיעה), שהרי שבועות אלו ידועות הן, שעליהם נאמר⁵ שבעה שבועות תספר לך, וא"כ הול"ל ועשית חג השבועות. גם צריך להבין מ"ש ועשית חג גוי' להוי' אלקיך, שדוקא בחג השבועות נאמר שהוא לה' אלקיך, שלא מצינו כן בשאר המועדים. גם צריך להבין מ"ש מסת נדבת ידך, שהכוונה בזה שהבאת הקרבנות צ"ל כפי נדבת ידך⁷, הרי דבר זה שייך גם בכל המועדים⁸, ואעפ"כ לא נתפרש הדבר בשאר המועדים, ולמה נאמר ענין זה בחג השבועות דוקא. גם צריך להבין מהו"ע נדבת ידך, הלא נדיבות שייך לרגש הלב, וכן בתושב"כ מייחס נדיבות אל הלב, וכמ"ש¹⁰ כל נדיב

(5) פ' ראה שם, ט.

(6) ראה גם סה"מ תרע"ו ותש"ה שם.

(7) ראה פרש"י עה"פ.

(8) ראה אוה"ת פ' ראה ע' תשנ"ד. רד"ה זה תרע"ג (המשך תער"ב ח"ב ע' שלג).

(9) ראה גם לקו"ת במדבר טז, ד. מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ח ח"א ע' רלג. סה"מ תרנ"ו ע' שנ. המשך תער"ב שם. ד"ה ועשית חג שבועות תשי"ט. תשל"ג. תשל"ה.

(10) ויקהל לה, ה.

(1) פ' ראה טז, י.

(2) ד"ה ועשית חג שבועות תרע"ו (סה"מ

תרע"ו ע' צז). תש"ה (סה"מ תש"ה ע' 182).

וראה גם ד"ה ועשית חג שבועות וד"ה כה תברכו תשל"ג.

(3) ראה שביעית פ"א מ"א. אונקלוס פינחס כח, כו. מדרש לקח טוב במדבר שם. רמב"ן אמור כג, לו. ברכי יוסף או"ח ר"ס תצד. שו"ע אדה"ז או"ח שם.

(4) ראה קדושת לוי דרוש לשבועות בתחילתו.

(48) ראה סד"ה צאינה וראינה תרנ"ט הב'

(שם ע' ריט ואילך). וראה גם אוה"ת שה"ש

ע' שפז. שמות כרך ז' ע' בתק"ז.

(49) ואתחנן ז, ג.

(50) ראה לקו"ת שה"ש מ, א.

(51) תנחומא וראא טו. שמו"ר פי"ב, ג.

(52) ס"פ טו. וראה לקו"ת שה"ש מח, א.

(53) פל"ו.

(54) יתרו יט, כ.

(55) ד"ה ויאמר לו יהונתן דמוצש"ק פ'

במדבר פי"ד (לעיל ע' ...).

שבשעה שכל אחד מישראל קורא ושונה בתורה עכשיו, כאן, הרי זה כמו להלן (מה להלן כו' אף כאן⁵⁶), כמו בשעת מ"ת בפעם הראשונה] אנכי הוי' אלקיך, וכיון שדיבורו של הקב"ה חשיב מעשה⁵⁷, הרי זה פעל שנקלט הענין דמ"ת בפנימיות בכל אחד מישראל [וכמ"ש⁵⁸ פנים בפנים דיבר הוי' עמכם, ומבואר בזה, שהפנים שלמעלה נעשה הפנים שלמטה], באופן שאנכי הוי' נעשה אלקיך, כחך וחיותך, ועד להענין דהוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים, באופן שפועל שינוי גם במציאות העולם (ולא כמו במעמד הר סיני מצד עצמו, שהמטה לא הי' כלי ראוי לקבל זה בפנימיות, ורק אצל נש"י נעשה אנכי הוי' אלקיך, כחך וחיותך).

ועז"נ במדרש ביום שמחת לבו זה מ"ת, שזהו לא רק ענין של עירוב (יום חתונתו זה סיני), בחי' אירוסין, מצד חיצוניות הכתר, אלא באופן שנעשה אחדות ממש, שישראל ע"י אורייתא נעשים כולא חד ממש עם קוב"ה⁵⁹, שזהו"ע הנישואין, מצד פנימיות הכתר, כפי שנמשך מתוך שמחה (יום שמחת לבו) ע"י בינה (אמו, אם הבנים שמחה), בחי' קדש הקדשים שבמשכן ומקדש שבעבודת כאו"א מישראל. וענין זה נאמר במדרש על הפסוק ויהי ביום כלות משה גו', שמורה על ענין הכליון וביטול בתכלית עד לאופן של מס"נ, כפי שהי' בעשה"ד, כמארז"ל⁶⁰ שעל כל דיבור ודיבור פרוחה נשמתן (והחזירה להם הקב"ה בטל תחי', כמו לעתיד לבוא), משא"כ לפני"ו, בשעת הקדמת נעשה לנשמע, שלא הי' עדיין תכלית הביטול, כי אם באופן של עירוב בלבד (כמבואר בארוכה במאמרים⁶¹ פרטי הדברים).

ה) וכל זה נעשה בכל שנה ושנה, כשהימים האלה נזכרים ונעשים⁶², החל מר"ח סיון, שבו נעשית ההכנה וההקדמה דויחן שם ישראל נגד ההר⁶³, ועד לערב חג השבועות שבו נעשית הקדמת נעשה לנשמע, ועי"ו נעשה הענין דביום חתונתו זה סיני, ועד לענין דביום שמחת לבו זה מ"ת. ואז הנה לאחרי כללות העבודה ע"פ התורה ומצוותי,

56) ברכות כב, א.
57) ראה ב"ר פמ"ד, כב. לקו"ש ח"א ע' במציאות, אבל הוא כמו אוכם לבד כו', משא"כ במ"ת עכר"ד פרוחה נשמתן, שהוא בחי' ביטול עצמי דעצם הנפש ממש).
58) ואתחנן ה, ד.
59) ראה זח"ג עג, א.
60) ראה שבת פח, א.
61) ד"ה צאינה וראינה שבהערה 48 להחיד"א פכ"ט.
62) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בספר תיקון שובבי"ם. הובא ונתבאר בספר לב דוד להחיד"א פכ"ט.
63) יתרו יט, ב.

ולאחרי קבלת התורה בשמחה ובפנימיות (כנוסח רבינו נשיא דורנו⁶⁴) במ"ת בפעם הראשונה (ולאח"ז באופן דמה להלן כו' אף כאן כו') באופן שכולל גם תורתו של משיח (שהרי מ"ת הי' פעם אחת ויחידה⁶⁵) — זוכים בקרוב ממש ובעגלא דידן ללמוד תורה מפי משיח צדקנו⁶⁶, שענינו בחי' היחידה⁶⁷ כפי שנמצאת כאן למטה, ומתקשרת עם בחי' היחידה שבכל אחד ואחד מישראל, ומתקשרת עם יחידו של עולם, עד לבחי' יחיד שלמעלה מבחי' אחד⁶⁸, כפי שנעשה בשעת מ"ת, שהוא יום אחד (משא"כ שאר הימים טובים), כמבואר בהוספות לתו"א⁶⁹ שזהו לפי שמ"ת הו"ע המשכת הכתר, ובכתר גופא למעלה מכל התחלקות, ובאופן כזה נמשך בעוה"ז התחתון, לפעול הענין דקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

64) נתבאר בלקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. ועוד.
65) סה"מ תר"ם ח"א ע' קעט. ע' רפד.
66) תרמ"א ע' תיב. תרמ"ז ע' פז. תרנ"ו ע' שנו. המשך תרס"ו ע' לב. ע' תשיט. תער"ב ח"ב ע' תקב.
67) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א. שער האמונה פנ"ו ואילך.
68) ראה תו"א וארא נה, ב ואילך.
69) קט, ד.